

Minifter — jeg huffer ikke, om det beſtemt var Ordene, men det var ialfald Meningen — maatte have modsat fig det omhandlede Forſlag i Landsthinget, thi derſom han ikke vilde modſætte fig et ſaadant Forſlag, maatte man faae den Mening, at Minifteren indvunden, at han ikke ſelv havde gjort, hvad han burde og ſkulde gjøre for Embedsſtanden. Denne Sætning tror jeg egentlig i og for fig har nogen Grund; jeg tror, at den ærede Minifter maatte paa det Beſtemteſte have modsat fig dette Forſlag. Naar han havde gjort det, tror jeg, man var bleven fri for den hele Diskuſſion, ſom har fundet Sted her idag, og jeg ſtal ikke negte, at jeg ikke rigtig veed, hvem vi ſkulle tjene ved den, thi ſaadanne Udtalelſer, eller ialfald ſaadanne enkelte Udtryk, ſom man har hørt navnlig fra det ærede Medlem for Hiſted Amts 2den Valgkreds (Sag), tror jeg ikke ville være til ſtor Gavn ialfald ikke for Embedsmændene. Det forekommer mig ogſaa, at det ærede Medlem var i en ikke ſaa lidet Modſigelse med fig ſelv, idet han udtalte fig ſaa ſkarpt imod det ærede Medlem for Randers (N. P. Jenſen). Han sluttede nemlig med at ſige, at det ikke var Rigsdagen, ſom var Embedsmændenes rette Talsmand, men det var Minifteren, og naar man ſammenholder dette med, hvad jeg nylig tillod mig at gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jenſen) har ſagt, tror jeg, at Sandheden ligger der. Jeg tror egentlig i det Hele taget ikke, at man med nogenſomhelſt Ret eller Grund kan brede Folkethinget, at det har villet lønne Embedsmændene for daarlige. Det, man ſtadig har veift Klage over her, er, at man ikke har kunnet ſkjønne, at Embedsmændene i viſſe Klaffer af Adminiſtrationen havde ſaa Meget at beſtille, ſom man troede var ſjælfelig. Man er albrig gaaet ud fra, at Embedsmændene ikke ſkulde lønnes tilſtræffeligt, men man har forlangt, at deres Arbejde ſkulde ydes i Statens Tjenefte. Der er talt om, at man ſkulde ſtille de Embedsmænd, om hvem der her er Tale, i Klaffe med Embedsmændene i andre Grene, ſom jeg vil kalde det. Dette er et af de Punkter, hvorom der ſtadig har været nogen Uenighed, men jeg tror ikke at huſſe helt feil, naar jeg ſiger, at ikke alene de Medlemmer, ſom nu ere i Flertal i Folkethinget, men at ogſaa det ſtore Flertal her i Thinget var enigt om, da man forſte Gang havde Lovforſlaget for om Telegrafembedsmændenes Lønning, at man ikke ſkulde give dem Penſjonsret, idet Følgen deraf vilde blive, at man da ogſaa maatte give Ternbaneembedsmændene Penſjonsret. Jeg har ikke villet undlade at fremkomme med diſſe Bemærkninger, fordi det næſten ſynes at faae Udfæende af, at det Eneſte, man gif ud fra her i Thinget, for det Forſte var at nedſætte Embedsmændene i Befolkningens Afgift og dernæſt afknappe deres Lønninger. . . . (Rimeſtað viſer Taleren Ud-

valgets Erklæring). Ja, det ærede Medlem holder Betænkningen frem for mig, men jeg har ikke villet nævne denne Betænkning. Jeg tror nok, at det fra Udvalgets Side kunde være Grund til at fremkomme med Udtalelſer i denne Retning. Jeg vil ikke forsvare ſelve Betænkningen; den maa den ærede Ordfører forsvare; han har ſkreuet den, og han kan ogſaa bedre forsvare den end jeg. Nogen Grund kunde der nok, ſom ſagt, være til at fremkomme med Udſkilligt af, hvad der er ſagt deri, efter den Maade, hvorpaa Landsthinget har taget Sagen, men jeg har ikke villet røre derved. Jeg har kun villet fremhæve, at man albrig her fra Thingets Side har veift nogen Klage imod Embedsmændene for deres Gjerning; man har heller ikke i dette Thing anket over, at de bleve for høit lønede, men naar man har forlangt Forhøiſe af Embedsmændenes Lønning, har man andraget paa at faae underſøgt, om der ikke var adſkillige Grene af Forretningerne, hvorved man havde flere Embedsmænd end nødvendigt. I den Tid, jeg har været i Rigsdagen, har man lagt ikke Ubetydeligt til de Lønninger, ſom navnlig de lave Klaffer af Embedsmænd have havt. Naar jeg ſiger Embedsmænd, er det dog maatte ikke rigtigt, da man ſom almindelig Regel benævner dem Beſtillingsmænd. Det forekommer mig derfor, at de Anker, ſom ere veift imod os fra adſkillige ærede Medlemmers Side, ikke ere velbegrundede.

Judenrigsminifteren (Lobjeſen): Af de Udtalelſer, ſom ere ſaldne, dels fra det ærede Medlem for Randers (N. P. Jenſen) og dels fra den ærede ſidſte Taler, tager jeg Anledning til at give nogle Oplyſninger om min Stilling til Penſionsſpørgsmaalet, da dette Lovforſlag blev indbragt her i Thinget. Det ærede Medlem for Randers ſyntes ifølge ſin hele Stilling i Udvalget navnlig at finde det rigtigt at laſte Skylden for, at Penſionsſpørgsmaalet ikke forelaa under en ſaadan Form, at han kunde give det ſin Tilſlutning, over paa Minifteren, og han anførte Grundene, hvorfor han ikke nu kunde slutte ſig dertil. Jeg maa naturligviſ overlade til Andre og navnlig til det ærede Medlem ſelv at beſomme, hvorvidt diſſe Grunde kunne anſes for rigtige, men jeg anfer dem i ethvert Fald for at være af en meget tvivlſom Natur. Naar Regjeringen og det andet Thing ſpøtte et ſaadant Forſlag, og det ærede Medlem anfer det for at være rigtigt, ſyntes det mig at være en høi Grad af Tilbageholdenhed ikke at kunne tiltræde dette Forſlag, da der dog i Udvalget fandtes et Mindretal, ſom vilde tiltræde det. Da dette Forhold ſidſte Gang, i Sessionen 1869—70, var til Behandling her, var Stillingen ganſke ſimpelt den, at Finantsminifteren, under hvem Telegrafvæſenet dengang ſorterede, forelagde et Forſlag med Begjæring om, at der ſkulde gives Penſjonsret til 13 Funktionærer under Klaffen A